

Cellegruppemateriale:

Om at opøve fortrolighed med Guds stemme i hverdagen

”I 2018 vil vi som menighed opøve fortrolighed med Guds stemme i vores hverdag”. Sådan lyder vores målsætning i Odder Frimenighed for 2018. Som et led i denne ”opøvelse” har jeg udarbejdet dette celleoplæg. Det er blevet lidt mere ordrigt end jeg oprindeligt ønskede mig. Men jeg håber at cellegrupperne vil tage sig tid til at læse oplæggene igennem, og bruge det som inspiration til samtalerne.

Oplægget består af 7 oplæg. Jeg er i tvivl, om alle oplæg kan fylde en hel aften, men i så fald skal cellegruppen være fri til at tage flere oplæg på en aften. Men overskrifterne for oplæggene lyder som følgende:

- 1. Oplæg: Indledende tanker om at modnes til at stå selv**
- 2. Oplæg: At komme i kontakt med længslen efter at Gud taler.**
- 3. Oplæg: Tilliden til at Gud taler (del 1) – historien om den kommunikerende Gud**
- 4. Oplæg: Tilliden til at Gud taler (del 2) - Hvad så når vi bare ikke hører noget fra Gud?**
- 5. Oplæg: Livet med Bibelen**
- 6. Oplæg: Hvordan kan jeg være sikker på, at det er Gud, der taler**
- 7. Oplæg: Om at overhøre Guds stemme**

Jeg forestiller mig, at man bruger oplægget således at oplægget til den enkelte aften læses igennem inden man mødes. De er dog ikke længere end de også kan læses højt, når cellegruppen er samlet.

Jeg har nedskrevet spørgsmål, som kan bruges til refleksion og samtale. Der står både spørgsmål undervejs og til sidst i oplæggene. Det er vigtigt, at der gives tid til at tale om umiddelbare tanker og refleksioner, som læsningen af oplægget af skabt hos den enkelte.

I begyndelsen af hvert oplæg har jeg listet de vigtige bibelvers, som oplæggene bygger på. Disse kan læses til at begynde med eller undervejs i oplægget.

Med ønsket om Guds rige velsignelse over cellegruppesamlingerne,

Daniel

Oplæg 1: Indledende tanker om at modnes til at stå selv

Mark 1, 16-20; Mark 2, 13-17; 1 Sam 3.19; 1 Mos 5,22

Kierkegaard siger i bogen ”Kjerlighedens Gjerninger”, at den største gave vi kan give det andet menneske, er ”at hjælpe det menneske til at stå *selv* i relationen til Gud”.

Når vi arbejder med at opøve fortrolighed med at høre Guds stemme i hverdagen, er det netop for at fremme denne selvstændighed og modenhed i relationen til Gud. Når vi som mennesker forstår og lever i den forventning at Gud handler og kommunikerer med mig som et individ, da vil jeg opleve at stå mere og mere selv i min relation til Gud. Denne selvstændighed er vigtig. For i den modnes vi som kristne mennesker. Vi modnes til at leve voksent i vores relation til Gud.

Som individer leder Gud os ind i fællesskab

Denne selvstændighed betyder ikke, at jeg ikke har brug for andre, eller at vi først er modne, når vi ikke har brug for kollektivet – kirken. Nej tværtimod, læg mærke til at vi alle har brug for *hjælp* til at stå selv. Der er en eller flere, der har rollen som hjælper i Kierkegaards tænkning. Det må betyde, at vi har brug for det kirkelige fællesskab. Vi har brug for andre og deres forståelser og erfaringer, for at lære at forstå, hvem Gud er. Når det understreges, at målet er at vi skal stå selv, betyder det, at jeg *ikke kan uddelegere* min personlige relation til Gud, til kollektivet eller til præsten, og forvente at de hører fra Gud for mig. Gud møder, kalder og frelser individer, og som individer leder han mennesket ind i fællesskab. I fællesskab med sig selv og i fællesskab med andre.

Det er tydeligt i kaldelsen af Peter (Mark 1, 16-20) og kaldelsen af Levi (Mark 2, 13-17). De bliver mødt som de mennesker de er, midt i deres dagligdag. De bliver tiltalt i deres situation og får et møde med Jesus. I vandringen med Jesus slår de følgeskab med de andre disciple. De vandrer som individer, der har mødt Jesus; i et kollektiv hvor alle er centreret omkring Jesus, hans gerning og undervisning.

Vi har brug for en Eli

Dette celleoplæg har til mål at vi hver i sær forstår, hvorledes Gud taler og kommunikerer med os hver i sær. Det har som mål at kalde på vores selvstændighed i vores relation til Gud. Ikke en selvstændighed, der gør os færdige med hinanden, men en selvstændighed hos den enkelte, så

den enkelte kan svare som Samuel, når Gud kalder: Tal herre, din tjener hører. (1. Sam 3, 9) Dette oplæg ønsker at være en Eli – eller rettere det ønsker at fremme samtalen i cellen, så vi hver i sær kan være en Eli for hinanden. En Eli der lærer Samuel at genkende Guds stemme ind i hans liv.

Historien vækker en længsel i os

I 1. Mos. 5 hører vi om Enok, der vandrer med Herren. Midt en opremsning af Noas slægt hører vi om denne forfader, der vandrer med Herren i 300 år – og pludselig er han taget bort af Gud. På disse få vers fornemmer vi en særlig nærhed i relationen mellem Enok og Gud. En nærhed der beskrives som en vandring sammen. En vandring hvor Enok lader sig lede og forme af Gud. Når Bibelen fortæller os om disse personer, der vandrer med Gud, er det *ikke* for at demonstrere et forhold til Gud, som vi aldrig kan få. Historierne fortæller hvordan livet med Gud kan se ud, for at vække en længsel i os efter at vandre med Gud, hvor vi også er ledt og formet af vores Herres stemme og hjerte.

Det er mit ønske at arbejdet med oplægget og med Bibelen må vække og forme denne længsel i os - at vi lever i en hverdag, hvor vi hører Guds daglige tiltale og lader os lede og forme af hans ord. Det er mit håb at denne længsel ikke bare må blive til et fromt ønske i os, men må blive formet til nye praksisser i hverdagen, der igen former vores livsvandring.

Giv mig Samuels øre

Bill Hybels deler i bogen ” Når Gud hvisker ” sin personlige bøn, som han lærte af sin søndagsskolelærer. En bøn som han lærte udenad og som har fulgt ham siden. Og det er tydeligt for dem, der kender til hans tjeneste, at Gud har hørt hans bøn. Mit ønske er at dette celleoplæg vil give hver enkelt af os lyst og frimodighed til at gøre denne bøn til vores egen:

”Å giv mig Samuels øre, et åbent øre, Gud, Altid parat til at høre din hvisken og dit bud; som han give svar, når der bliver kaldt, og være lydige frem for alt”.

Til drøftelse

Drøft de indledende tanker igennem. Hvad vækker den af tanker, protester og forventninger?

Hvad er jeres forventninger til cellegruppesamlingerne omkring dette oplæg?

Hvad er dine forventninger til dig selv?

Hvad er dit håb om at de andre i cellegruppen vil give dig til disse samlinger?

Oplæg 2: At komme i kontakt med længslen efter at Gud taler.

Læs Salme 42: Sæt hver især ord på hvad I lægger mærke til i salmen.

Spørgsmål: Hvad vækker salmen i jer?

Længslen forbinder os med paradiset have

Hjorten skriger sin desperation ud. Den mangler vand. Den står ved vandløbet og tørster. Vandet er udtørret og kan ikke længere lække hjorten. Dette desperate billede bruger salmisten til at beskrive sin længsel efter Gud. Salmistens sjæl tørster efter Gud. Han længes efter at se Guds ansigt. Han længes efter at erfare Guds nærvær, storhed og tiltale i sit liv.

Denne situation er formentlig genkendelig for mange af os. Du står ikke alene, hvis din gudsrelation er præget af en længsel. En længsel efter at erfare ham, se ham – se hans ansigt. Denne længsel er i sin grund en god længsel, for den forbinder os til paradiset have. Den forbinder os til den tilværelse, vi var skabt til at leve i. En tilværelse hvor Gud vandrede iblandt os, og vi så hans ansigt dagligt. Hans utilsørede nærvær skulle have været så naturligt, som når solopgangen spreder lys og varme i vores dagligdag. Men denne tilværelse er tabt, syndens virkelighed adskiller os fra Gud. Tilbage sidder vi med længslen.

Længslen er god, for den ernærer sig af kærlighed. Ligesom savn ernærer sig af kærligheden til savnede, ernærer længslen sig af kærlighed til vores tilværelses ophav. Den ernærer sig af kærlighed til vores himmelske far.

Til drøftelse:

- Genkender du længslen efter at erfare Gud?
- Hvordan manifesterer den sig i dit liv?

Længslen behøver ikke blive til sorg

Hvis ikke det var for Gud ville længslen efter ham forvandle sig til sorg. Sorgen er kærlighed til noget, som ikke er længere, og som aldrig kan blive igen. Sorgen er kærligheden til én, som man har mistet. Men Gud efterlader os ikke alene med vores længsel efter ham. Bibelen er en lang fortælling om, hvorledes Gud trodser syndens relations splittende magt, for at genskabe det

tabte. For igen at kunne stå ansigt til ansigt med os. For igen kunne være til stede med sit utilslørede nærvær i vore liv.

Gud kæmper for at vi igen kan leve i den tilværelse, vi blev skabt til at leve i. Guds længsel efter fællesskab med os, er langt større end vores længsel efter ham. Og hans længsel efter fællesskab med os, har ført til at han besejrede synden og døden. Han har fjernet alt det, der skiller os – og tilbage står kaldet til at træde ind i fællesskabet med ham.

Et liv i et konverserende forhold med Gud

Når vi taler om at blive fortrolig med Guds stemme i hverdagen er det dette kald - kaldet ind i fællesskabet med ham, vi ønsker at blive fortrolige med! Fortroligheden med Guds stemme er et liv i et konverserende forhold med Gud, hvor vi taler med ham. Deler vore tanker om livet. Sætter ord på vores følelser. Udtrykker vores glæde og vores skuffelse, vore længsler og vore sår. Vi deler vores liv med Gud, som vi deler vores liv med andre nære relationer omkring os. Men vi forventer ikke blot en envejs kommunikation. Den fortrolighed med Gud vi er kaldet ind i, er en fortrolighed, hvor vi også søger hans ord og hans tanker om vores liv. Et liv hvor vi søger ham i forventning om et svar på vores kommunikation med ham.

Salmernes bog afspejler dette konverserende liv med Gud. Hvor salmisterne udtrykker deres frustrationer, glæder, længsler og liv i forventning om Gud ledelse og tale ind i livet.

Læs f.eks Salme 102. Her møder vi én, der råber til Gud i afmagt og frustration. Den står lige efter Salme 100, der er en salme, hvor salmisten udtrykker sin glæde.

Vi møder også salmistens forventning om Guds svar. I den velkendte Salme 23 hører vi, hvordan David forventer at Gud leder ham. Leder ham væk fra uroen og nøden og ind i freden og hvilen. Den stok og stav, som er Davids trøst, er Guds ord og tiltale i hans liv. Det nævnes også i Salme 119, der er én lang lovprisning af Guds tale ind i menneskers liv. Af at Gud åbenbarer sine tanker og forordninger. I det velkendte vers 105 i Salme 119 hører vi, hvordan salmisten ser Guds ord som konkret vejledning og omsorg ind i hans liv.

Salmernes bog afspejler således et konverserende forhold til Gud, hvor mennesker taler til Gud og forventer hans tale og svar. Dette samtalende forhold med Gud har til mål at uddybe vores relation til Gud. Ved samtalen lukker vi ham mere og mere ind i vore liv.

Til drøftelse:

Kender du til det at have et samtalende forhold?

Del med hinanden, hvordan det konkret kan se ud, når man deler livet med Gud, med alt hvad livet rummer af glæde, sorg, jubel, længsel, vrede etc.

En ærlig selvransagelse

Det kan være interessant at lave en ærlig selvransagelse omkring, hvorfor vi søger at høre Guds stemme. Er det fordi, vi ønsker et ekstra religiøst krydderi i vores tilværelse? Er det fordi vi ønsker, at Gud skal hjælpe mig med at udleve mine drømme og mine mål i tilværelsen – og han på en eller anden måde skal bekræfte mig i mine valg?

Eller det fordi jeg faktisk ønsker at overgive mig selv og hele mit liv i hans hænder? At jeg ønsker, at mit liv og alt hvad jeg er, skal være med til at fremme hans rige og hans kamp for at frelse vores verden? Hvad er det vi længes efter skal fremmes i vores liv ved at blive fortrolige med Guds stemme i hverdagen?

Til drøftelse

Drøft med hinanden, hvad forskellen på et liv, hvor jeg vil have Guds hjælp til at nå mine drømme og mine mål, og et liv, hvor alt hvad jeg er og har lægges over i Guds hænder.

Oplæg 3: Tilliden til at Gud taler (del 1)

1. mos 1; Johs 1, 1-18; Apg. 2 1-4; 37-47; Johs 14 16-31;

Et afgørende skridt i at opøve fortrolighed med Guds stemme er at få tillid til, at Gud faktisk taler til os. Og ikke bare at han taler til os som menighed, men at han faktisk ønsker at tale til mig som individ, omkring mit liv og alt hvad det rummer.

Bibelen fortæller historien om den kommunikerende Gud

Når vi læser den Bibelske fortælling, er det tydeligt at den ønsker at fortælle historien om en kommunikerende Gud. Lige fra første side hører vi, hvorledes Gud skaber verden ved at tale den frem. Gud taler og verden opstår. Men Guds tale standser ikke ved verdens tilblivelse. Han fortsætter med at tale til og med sin skabning.

Igennem historien læser vi, at Gud ikke ønsker, at mennesker skal efterlades til gætterier omkring, hvem han er. Han åbenbarer sig igen og igen til mennesker op igennem historien, hvor han fortæller, hvem han er, og hvem de er for ham.

Vi hører om, at han taler med Adam og Eva i haven. Vi hører, at han taler med Kain efter faldet. Han taler med Noa, Patriarkerne, Profeterne og kongerne. Vi læser, hvordan han taler med Job, og vi læser lovprisningerne af Guds tale og hans ord i Salmernes bog. Det gamle testamente er en lang fortælling om, hvorledes Gud taler og åbenbarer hvem han er for sit folk, og han taler og vejleder sit folk til at leve det liv, de er skabt til at leve.

I det nye testamente træder Jesus frem som en profet, der forkynder Guds ord. Men han er mere end en profet. Han er inkarnationen af ordet. Han personliggør ordet, og derved åbenbarer han ved sin person og handling, hvem Gud er. Vi læser at apostlene som den største selvfølgelighed lever med, at Gud taler og leder dem ved sin ånd.

Gud er ikke en tavs Gud – han kommunikerer og taler med mennesket.

Gud taler stadig til os – til dig!

På trods af at Bibelen fortæller os, at Gud er en kommunikerende Gud, kan vi få den tanke, at Guds tale til mennesker var noget, der hørte Bibelens tid til. Og at efter at vi har fået det nedskrevne ord, da taler Gud ikke til mennesket på samme, personlige måde. Men der er intet i

Bibelen, der tyder på, at Gud er standset med at tale med mennesker. Tværtimod er det tydeligt, at Bibelen ikke bare er en fortælling om, hvordan Gud har handlet med mennesker og talt med mennesker, men det er en fortælling om, hvem Gud er, og hvordan han stadig ønsker at handle med mennesker. ” *En Bibelsk kristen er ikke blot en, som har visse meninger om Bibelen, han eller hun er også én, som fører den form for liv, som er demonstreret i Bibelen. Et liv i personlig, intelligent vekselvirkning med Gud. Alt mindre vil være en hån mod de troendes præsteskab*”. Willard s. 95 i bogen ”nærkontakt”

Pinsen bragte en ny virkelighed

Bibelen er en fortælling, der skal forme troen i os. Hvilket betyder, at den vil være en kilde til visdom omkring, hvorledes Gud ønsker, vi skal leve vores liv med ham. Pinsebegivenheden er helt afgørende her. Da Peter og de andre disciple blev fyldt af Helligånden, og de begynder at tale i tunger og at vidne om, hvem Jesus er, tolker Peter denne vilde begivenhed ud fra en profeti fra Joels bog.

Joel profeterer nemlig, at Gud vil udgyde sin ånd over alle mennesker, ”og jeres sønner og døtre skal profetere, jeres unge skal se syner, etc”. Det, der her beskrives, er den profetiske virkelighed, som nogle ganske få salvede mennesker i Det gamle testamente fik lov til at leve i. Men da Gud udgød sin Ånd i pinsen skabte han en ny virkelighed.

En virkelighed hvor det, der før var for de få, nu er tilgængeligt for alle. Og i den nye virkelighed inviteres *enhver* til at leve i åndens kraft og fylde. I den nye virkelighed inviteres *enhver* til at leve under åndens tiltale. Derfor slutter Peter også sin tale med at sige, at enhver som bliver døbt kan få Helligånden som gave. Den profetiske virkelighed, hvor vi lever under Guds konkrete tiltale, er altså ikke længere for de få, og den er bestemt ikke afsluttet, men er tilgængelig for enhver.

Denne nye virkelighed havde Jesus også sagt ville komme i Johs. 14. Her taler han om, at Ånden vil tage bolig i disciplen og med ånden vil hele den treenige Gud tage bolig i disciplen, så disciplen ikke vil være faderløs i Jesu legemlige fravær.

En far taler altså med sit barn.

Det er værd at bide mærke i de intime, relationelle billeder og betegnelser som Jesus bruger, når han taler om Gud. Det er venskabelige og familiære betegnelser som far, barn, søn, ven han

bruger. Disse relationelle betegnelser vil ikke give mening, hvis ikke det indbefattede kommunikation og tiltale. At forstå Gud som far fører til en forståelse og øget tillid til, at han taler, vejleder og handler med mig som hans barn. Jeg tror, det er sikkert at understrege, at den ånd, som flytter ind i os er mere end stum ånd, der giver en rar følelse og gåsehud. Det er en kommunikerende ånd, der bringer Jesu ord til os. Det understreger Jesus også, når han siger, ”at han(talsmanden) vil minde jer om alt det, jeg har lært jer”. (Johs 14,26)

Dette taget i betragtning kan vi forsigtigt antyde, at der ikke er noget mere centralt for den troendes praktiske liv, end tilliden til Guds individuelle handlen med og kommunikation med den enkelte person.

Hvorfor er vi usikre?

Her støder vi på et paradoks. Bibelen og faktisk også kirkens historie vidner om Guds tale og konkrete vejledning , men alligevel er mange af os usikre på, om Gud faktisk taler til os, og vi er usikre på, hvorledes det ser ud, hvordan det virker. Og nogle kan også udtrykke skepsis omkring, hvilken plads det skal have i kirken og den troendes liv.

Hvad skyldes denne usikkerhed? Hvorfor kan vi på trods af pinsens altomvæltende begivenhed alligevel opleve, at den profetiske virkelighed er lukket for os? Hvordan kan vi på trods af Jesu løfte om ikke at være faderløse, alligevel opleve faderforholdet til Gud værende mere teoretisk end relationelt intimt?

Til drøftelse

Hvad betyder den ”nye virkelighed” for dig?

Har du tillid til at Gud også taler til dig? Har du oplevet det?

Hvis ikke du har tillid til at Gud taler, hvad tror du så det skyldes?

Oplæg 4: Tilliden til at Gud taler (del 2) - Hvad så når vi bare ikke hører noget fra Gud?

1sam 3,4-9; Jon. 1; Apg. 9, 1-19; Matt 11,15

I anden del af dette oplæg skal vi berøre den smertefulde erfaring af, at Gud ikke taler til én. Denne erfaring er vigtig at tage seriøst. For når man hører om, at Gud taler til andre, kan man opleve det som om man bliver placeret på ydersiden, hvor jeg så kan kigge ind i de andres fællesskab med Gud. Vi kan opleve det som om vi er efterladt i en følelse af forvirring og utilstrækkelighed. En følelse der endda kan føre til en underminering af tilliden til at være fuldstændig accepteret af Gud.

Placeret på den allerbedste gæstetaburet

Jeg levede i nogle år overbevist om, at Gud ikke talte til mig. Jeg oplevede at komme til møder og gudstjeneste, men oplevede ikke at komme ind under Guds tiltale. Jeg oplevede det at søge Gud, efterlod mig samme sted, som Luna fra Bamses billedbog, der bliver placeret på Bamses allerbedste gæstetaburet, i stedet for at komme op i Bamses store bløde bamse arme, hvor man kan hvile sig og få varme.

Jeg hørte andre bruge ord, som ”Gud har sagt til mig at...”, eller ”Gud taler til mig om...” Det frustrerede mig vanvittig meget og førte mig ud i en troskrise og tvivl. Det, der førte mig ud af denne krise, var ikke at Gud på forunderligvis pludselig begyndte at tale, eller at jeg kynisk blev ligeglad med, om han talte eller ej. Nej det, der førte mig ud af krisen, var en ny forståelse af, hvad det vil sige at Gud taler.

Forventede noget som ikke var virkeligt

Grunden til at jeg ikke oplevede, at Gud talte til mig, var ikke at Gud ikke talte. Jeg havde bare aldrig lært at genkende Guds stemme. Det viste sig, at jeg forventede noget, som ikke var virkeligt. Min forventning til, hvad det vil sige at Gud taler, var skabt af en manglende forståelse for, hvad andre oplevede, når de kunne sige, at Gud havde sagt dit eller dat.

For det viste sig, at forskellen på mig og dem var, at de havde en større tillid og frimodighed end jeg havde til at italesætte tanker, fornemmelser, indtryk, andres opmuntringer og bibelvers som

Guds ord til dem i den pågældende situation. Jeg havde de samme indskydelser, men havde ikke lært at genkende dem som Guds konkrete tale til mig.

Jeg tror, vi kan hjælpe hinanden rigtig meget, hvis vi bliver tydeligere i at fortælle hinanden, hvordan det ser ud, når Gud taler til os. Det vækker nemlig tillid til at Gud taler, og det skaber en mulighed for at den enkelte kan genkende hos sig selv, når Gud taler.

Det er ikke for sent!

Når vi ikke oplever at leve i denne fortrolighed, kan det skyldes flere ting, som vi vil vende tilbage i de kommende oplæg. Men her vil vi tage fat i det mest sandsynlige, hvilket er at du aldrig har lært det! At der aldrig har været en Eli i dit liv, der har hjulpet dig til at høre og genkende, hvordan Gud taler til dig. Eli lærte Samuel, at Gud kunne tale til ham, og han lærte Samuel at være åben for Guds tale.

Vi kan leve i en hverdag, hvor vi i princippet tror på, at Gud kan og vil tale med os, men har aldrig lært, hvordan det lyder, når Gud taler til mig. Samuel lærte at stille sig lyttende overfor stemmen. Han lærte at svare ham, der kaldte med et ” tal, Herre, din tjener hører”. De gode nyheder er, at det aldrig er for sent. Det er aldrig for sent at begynde at være nysgerrig omkring, hvordan Gud taler til andre – og begynde at være nysgerrig på, hvordan Gud taler til dig. Begynde den spændende og udfordrende praksis med at lytte efter Guds ord og italesætte tanker, fornemmelser, indtryk, andres opmuntringer og bibelvers som Guds ord *til dig*. Og rigtig spændende bliver det, når du begynder at lade de ord forme dine tanker om livet, forme dine tanker om dig selv og forme dine valg i dagligdagen.

Gud taler forskelligt

Selv om vi kan lære meget af at høre, hvordan Gud taler til andre, er det vigtigt at understrege og åbne os for, at Gud taler forskelligt og på forskellig måde til den enkelte. Det gør han, fordi hans tale - både indhold og metode - altid er i overensstemmelse med, hvad han finder passende i forhold til hans plan og tanke med os.

Nogle gange slår han os til jorden med sit ord og lys, som han gør med Saulus. Andre gange sender han en storm og hval, som med Jonas. Nogle gange taler han til os med en stille hvisken, som med Elias. Selv om Gud bruger mange forskellige måder at kommunikere til os på, tyder meget

på, at det den stille hvisken, som er Guds foretrukne kommunikationsform. Den stille hvisken, der møder os igennem forskellige kilder.

Guds stille hvisken lød i Jesu liv og ord. Spørgsmålet der mødte enhver, der hørte Jesus, var om de kunne høre Guds stille hvisken i hans ord. Kunne de genkende den almægtige i den tvivlsomme tømmer fra Nazareth? Det selv samme spørgsmål møder os i dag. Hører vi Guds stemme i tømmerens ord, der er nedskrevet af mænd for ca. 2000 år siden og bevaret op igennem tiden? Genkender jeg Guds hvisken i lovsangen, jeg synger? Genkender jeg Guds stemme i min vens ord til mig? Genkender jeg Guds stemme i vidnesbyrdet eller prædikenen fra i søndags? Men for at jeg genkender denne stemme, må jeg begynde at fatte tillid til at Gud taler. Dernæst skal jeg begynde at være åben for Gud tale og begynde at spejde efter den. Begynde at bede Samuels bøn. Og begynd at sige højt, for dig selv og for de andre i cellegruppen, hvad du tror Gud har mindet dig om. Hvad han taler til dig om.

Til drøftelse:

Del med hinanden erfaringer af perioder, hvor I ikke oplevede at Gud talte til jer?

Har der været en Eli i dit liv. En der har lært dig at genkende Guds stemme?

Hvis du ikke har erfaring med at høre Guds hvisken, hvad vil være det første skridt for dig?

Hvis du har erfaring med at høre Guds hvisken, hvordan oplever du det så helt konkret, når Gud taler til dig?

Hvordan formes dit liv helt praktisk af din tillid til at Gud taler til dig?

Praksis: Begynd at tage en blok med til Gudstjeneste. Beslut dig for, at du vil skrive noget ned på denne blok, som du oplever er Guds ord til dig. Er der noget i prædiken, lovsangen, sakramenterne, fællesskabet, som du måske tror er Gud ord til dig i dag? Tag det med til cellegruppe næste gang og del det.

Oplæg 5: Livet med Bibelen

Johs 10, 1-18; Matt 7, 24-27; 2. Tim 3,16

Gud taler til os igennem flere kilder, men tydeligst og klarest igennem bibelen. I 2. tim 3.16 skriver Paulus, at ethvert skrift er *indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed, så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvoksnet, udrustet til al god gerning*. Gud har åndet på skriften. Når vi læser i den, hører vi ikke blot om Guds handlinger og væsen, men vi får et møde med den levende Gud. Hans ånd gør skriften levende, og vi får i skriften et møde med den levende Gud.

At kende hyrdens røst

Det er i Bibelen, vi lærer Gud at kende. I Johs. 10 beskriver Jesus et gensidigt kendskab mellem ham og hans får. Jesus siger her, at hans får kender hans røst. I denne tale siger Jesus noget væsentligt om forholdet mellem os og ham.

For det første beskriver han den *nærhed*, som han ønsker, der skal være mellem ham, og dem der følger ham. Og for det andet siger han, at den nærhed udmønter sig i at fårene kan *genkende hans stemme*. Det betyder, at Jesus vil at vi skal kende ham så godt, at vi genkende hans stemme, når han taler til os, selv når der er mange andre stemmer, der vil have vores opmærksomhed.

Dette kendskab til Jesu stemme får vi kun igennem Bibelen. Når vi læser om Jesus, når vi lærer hans væsen at kende i Bibelen, når vi lærer hans hjerte for verden at kende igennem skriften, da vil vi kunne genkende hans stemme i de øvrige kilder, igennem hvilke han taler til os. Kender vi hyrdens røst i Bibelen, vil vi genkende hans kald, når vi møder den i skikkelse af en god ven, når vi møder den i naturen, når vi møder den i lovsangen, når vi møder den i forkyndelsen.

Ligeledes vil et kendskab til hyrdens røst også medføre en evne til at afvise en stemme, der påberåber sig at være hyrdens stemme, uden at være det.

Dette betyder at et menneske, der ønsker at leve i et konverserende venskab med Gud også må have et liv, hvor hun læser og studerer bibelen. Vi kan ikke forvente at lære Guds stemme at kende, hvis vi ikke søger ham der, hvor han taler tydeligst.

At læse uden at høre

Det kan ikke understreges nok, at bibelen er det sted, vi får det tydeligste møde med Guds stemme. Dog kan vi sagtens læse i Bibelen uden at høre Guds tiltale til os. Vi kan have en omgang med Bibelen, der består i, at vi kun søger den for at få viden om Gud, men uden forventning til at komme under tiltale af Gud. Når vi har det på den måde, kan det være vi fromt læser i Bibelen, men vi holder en intellektuel distance til det, vi læser. Denne intellektuelle distance kan være ubevidst for os, men en prøvesten vil være at stille sig selv spørgsmålet, om jeg er mere optaget af at diskutere og tale om det læste end af at lade mig forme af budskabet.

Jesus sagde ofte til sine tilhørere, at dem, der havde ører at høre med, kunne høre, hvad han havde at sige. På samme måde skal vi have ører at høre med, når vi læser i Bibelen. I lignelsen om at bygge huset på klippen fremfor sandet i Matt. 7 udfolder Jesus, at den, der hører hans ord med en villighed til at handle derpå, fordi han i den hører Guds tiltale, han er den, der har ører at høre med. Vi skal læse i bibelen i forventning om at høre Guds hvisken i de ord, vi læser. Når vi har ører at høre med, da læser vi bibelen i forventning om, at Gud vil i samtale med mig om noget i mit liv. Hele forskellen er, om vi lader det skrevne ord blive appliceret på vores liv. Vil vi lade Bibelen tale til os som individer og ind i vores individuelle omstændigheder? Så den på den måde kan blive en aktiv del af vores liv? Der er noget arbejde at gøre her. Arbejdet med at applicere ordet til vore liv kræver at vi stopper op, gennemtænker teksten, og gennemtænker vore liv på baggrund af teksten. Alt for ofte læser vi desværre bare for at læse, uden at gøre arbejdet med at lade vore liv blive spejlet i tekstens ord og virkelighed.

Bibelen handler ikke først og fremmest om dig

Det kan være svært for nogle at komme i gang med at læse i Bibelen. Man har forsøgt flere gange, uden at det rigtig giver noget. En af mine venner sagde engang, at grunden til at vi synes det er kedeligt at læse i Bibelen, er fordi vi tror den handler om os.

Jeg tror, der kan være noget om det. Hvis vi læser i Bibelen og tror, at det grundlæggende handler om mig som en form for selvhjælpsbog, da vil vi nok blive noget skuffede. Der er meget godt at hente i Bibelen om, hvad det gode liv er, men det er ikke Bibelens hovedfokus.

Bibelen er Guds åbenbaring til os om, hvem han er, hvad han har gjort for os, og hvem vi kan få lov til at være hos ham, og selvfølgelig også undervisning om det liv, han gerne vil fremelske i os.

(2. Tim 3,16)

Når vi læser, må vi altså først og fremmest forvente, at det er dette, Gud åbenbarer for os, og dernæst må vi bede Guds ånd om at åbenbare for os, hvad det betyder i vores liv. Denne åbenbaring giver ånden os ofte i fint samarbejde med vores forstand, hvor vi gennemlyser vores liv på baggrund af det læste. Mange af os oplever ikke, at det læste siger os noget, alene af den grund at vi ikke bruger tiden på at stille os selv det mest oplagte spørgsmål, hvad skal dette betyde for mig? Bliver jeg i dette mindet om, hvem Gud er? Får jeg en ny indsigt, eller bliver jeg mindet om, hvem jeg kan få lov til at være hos ham? Er der noget af dette, som gør at jeg bør ændre noget i mit liv?

Jeg kan garantere, at hvis du begynder at læse Bibelen med disse spørgsmål for øje, og begynder at tage svarene seriøst, vil du opleve at Gud taler ret konkret og tydeligt i dit liv. På en måde, som vil forandre dit liv.

Mange har igennem tiden fået stor glæde af at læse Bibelen ud fra metoden lectio devina. Her læser du bibelen med det klare formål at gennemlyse dit liv af Guds ord, og forventer at Gud vil tale til dig igennem det læste. Som tillæg til dette celleoplæg kan du finde en gennemgang af lectio devina.

Lige en lille note omkring at læse helbibelsk og tage konteksten seriøst.

Der kan være en tendens til at vi læser i meget små bidder, vi plukker et ”mannakorn” - eller griber et vers fra Bibelen, som kan være helt løsrevet fra sin kontekst. Dette gælder også lectio devina metoden. Disse bibellæsningsmetoder kan være gode, men for at de skal være sunde, skal de balanceres op med studier i det helbibelske budskab. Det kan lyde lidt langhåret, men det er vigtigt for praksissen med at læse meget små bidder, kan betyde at vi en gang imellem kan læse noget helt imod den oprindelige intention. Når vi læser et vers, er det vigtigt at forstå den kontekst verset står i. Både den litterære kontekst, men også den kulturelle kontekst. Det kræver ofte lidt studier og læsning af os. Men vi må som læsere af Bibelen tage den tidsmæssige og kulturelle afstand seriøst, og gøre vores til at forstå den sammenhæng verset står i, hvis vi ønsker at forstå, hvad den ønsker at tale til os.

Til drøftelse

- *Del med hinanden hvilket forhold I har til Bibelen.*
  - *Er det et forhold præget af forventning til at Gud taler til dig igennem Bibelen?*
  - *Er det et forhold præget af dårlig samvittighed?*
  - *Er det et ligegyldigt forhold?*
  - *Er det noget helt andet?*
- *Drøft hvordan det kan være at I har lige præcis det forhold I har?*
- *Hvad skal der til for at få et "hverdagsforhold" til Bibelen?*
- *Del erfaringer med hinanden, hvor I oplevede Guds direkte tiltale til jer igennem Bibelen?*
- *Brug gerne tid på lectio devina sammen. Måske kan I aftale, at I skal gøre det hjemme nogle gange inden I mødes igen, hvor I kan dele jeres erfaringerne med det.*

Oplæg 6 : Hvordan kan jeg være sikker på at det er Gud, der taler

En af mine venner har ofte stillet mig spørgsmålet: ”Hvad siger Gud til dig for tiden?” De første gange han stille mig det spørgsmål, var jeg noget udfordret af det. Primært fordi jeg ikke var vant til at tænke sådan, selv om jeg teoretisk set godt vidste, at Gud kunne tale til mig om noget specifikt, var jeg ikke vant til at sætte ord på det. Men min vens spørgsmål fik mig til at stoppe op og tænke efter. Hvad talte Gud egentlig med mig om for tiden? Var der et tema? Var der noget han adresserede? Kaldte han mig ind i noget? Kaldte han mig ud af noget? Min vens spørgsmål tilføjede en ny og vigtig dimension i mit liv med Gud.

Som tidligere nævnt, er en vigtig del af det at opøve fortrolighed med Guds stemme i hverdagen, at forsøge at sætte ord på, hvad Gud egentlig siger til mig. Ved at sprogliggøre det højt for en selv eller for andre, er med til at gøre os bevidste om, hvad Gud egentlig siger. På denne måde hjælpes vi også til at fastholde det ord, Gud taler til os, hvilket igen hjælper os til at handle på det. Cellegruppen eller mikrocellen er en fremragende setting til at øve sig i at sætte ord på, hvad Gud siger til os. Her kan vi i trygge rammer sætte ord på det, og prøve efter, om det virkelig er fra Gud. For et naturligt spørgsmål, der må rejse sig, når vi sætter ord på Guds tale ind i vores liv, er om vi kan være sikre på, at det er Gud? Hvordan kan vi vide, det er Guds hvisken og ikke bare vores egne tanker? For vi kan vel tage fejl? Ja helt bestemt kan vi tage fejl. Derfor må vi gå til dette med en god portion ydmyghed og villighed til at blive retledt.

Har man en oplevelse af at få et ord fra Gud, er det vigtigt at prøve at bedømme ordet. Her er der nogle filtre, jeg har samlet op forskellige steder fra, som kan bruges til at bedømme ordet:

1. Spørg Gud om det kommer fra ham?

Hvis Gud er en kommunikerende Gud, er han ikke nærig med ordene. Vi kan med frimodighed spørge ham: ”Kommer denne tanke, dette ord, fra dig?” Går jeg med en oplevelse af at Gud prikker til noget, beder jeg ham ofte om at bekræfte det et andet sted fra.

2. **Er det Bibelsk?** Gud taler aldrig imod sit ord. I Bibelen får du viden om Gud, og om hvad han kan finde på at sige noget om. For eksempel, vil Gud aldrig sige: Hvis du får udført arbejdet sort, vil du have flere penge at give til kirken. Måske vil han sige, at du skal give flere penge til noget, for at øve dig i gavmildhed. Det vil være ganske bibelsk. Men han vil aldrig overbevise dig om at spare penge ved sort arbejde, for da vil han tale imod sit bud om ikke at stjæle. Vi kan altid prøve de ord, vi oplever at få, på om de stemmer overens med Bibelen.
3. **Er det i overensstemmelse med Guds væsen, som vi møder det i Bibelen?** Vi lærer Gud at kende i Bibelen. Vi lærer hans karakter og væsen at kende i Bibelen. Får man refereret noget, en ven man kender godt, skulle have sagt, kan man ofte høre om vedkommende kunne have sagt det, som han påstås at have sagt. På samme måde med Gud. Er det ord, du mener at have fået fra Gud, i overensstemmelse med Guds hjerte, som han åbenbarer i Bibelen?
4. I tråd med punkt 3 kan vi spørge **Er det overbevisende eller fordømmende?**
Overbevisning kommer fra Gud. Han ønsker at udvikle os. Gud kan afsløre noget, som er galt og som skal ændres i vores liv. Han overbeviser os om synd, men han fordømmer os aldrig (Rom 8,1). Det vil sige, at han fx aldrig vil angribe vores værd. Guds modstander gør lige det modsatte. Han fordømmer. Han angriber din værdi og vil fortælle dig, at du er værdiløs pga. synden i dit liv. Man kan sige det således, at når du fristes til synd, advarer Gud dig og taler tydeligt imod synden. Men falder du i synd, møder han dig med tilgivelse og ønsker at hjælpe dig med at genoprette det brudte. Guds modstander gør det modsatte. Han minimerer synden, så du falder i fristelse, og i det øjeblik du er faldet, forstørrer han den og fortæller dig, hvor ussel du er, og vil få dig til at tro på, at der ingen vej er til genoprettelse.
5. **Er det viist?** Bibelen hylder visdommen (Ordspr. 8), den menneskelige visdom, der er formet af Guds ord. Ikke den klogskab, der går imod Guds ord. Nogle gange er der nogen, der mener, at jo mere tosset det er, jo frommere må det være. Men Gud taler ikke mod vores forstand. Engang i mellem kaldes vi til noget, der er vildt udfordrende, men her må vi søge andres visdom og træde forsigtigt fremad.

6. **Stemmer det overens med din natur og livssituation?** Gud har skabt dig med evner og udrustet dig med nådegaver. Er det, du oplever Gud kalder dig til, i overensstemmelse med den, du er? Og er det i overensstemmelse med den livssituation du er i? Jeg er f.eks. gift og har et par børn. Hvordan passer det kald jeg oplever, med mit kald til at være min kones mand, min barns far, mine forældres søn? Når jeg ser rundt i menigheden, kan jeg synes at Gud kalder mig til meget, derfor må jeg hele tiden stille spørgsmålet om det er behovene, der kalder, eller om det virkelig er Gud? For hvis jeg tog alle behovene og forstod det som Guds kald, ville jeg nok have svært ved at være min kones mand, etc.
7. **Fællesskabet:** Hvad siger dine kristne brødre og søstre om det? Drøft ordet med dem. Bed over det og søg Gud sammen. Lyt til deres visdom.
8. **Mærker jeg Guds fred omkring det?** Gud leder os ind i sin fred. Vi kan opleve, at selv om han kalder os til noget meget udfordrende, hører vi igen og igen fra modne kristne, at de oplevede Guds fred i det.

Til drøftelse:

Prøv at tale med hinanden om, hvordan disse filtre kan virke for jer i praksis?

Hvis en af jer oplever, at Gud taler til jer om noget, så kan i jo bruge det til at prøve filtrene af.

Har I oplevet at tro, at I fået et budskab fra Gud, men senere blevet overbevist om noget andet? -hvad gjorde, at I fik den nye overbevisning?

Oplæg 7: Om at overhøre Guds stemme.

Johs 14, 17; Johs 20, 19-23; Matt 25, 21; 23

Engang, hvor jeg var meget frustreret over at være et sted, hvor jeg ikke erfarede Gud tiltale eller nærvær, hvor jeg egentlig oplevede Gud ret tavs, blev jeg standset af en tanke fra den svenske teolog Magnus Malm. Han skriver i sin bog "Bag billedet", **at Gud altid taler til os**, og når vi ikke kan høre hans tale, er det ofte fordi, vi ikke ønsker at høre det, han ønsker at tale med os om. Helligånden kaldes også sandhedens ånd. Det gør han, fordi han altid taler til os i sandhed og om sandheden omkring os.

Han åbenbarer sandheden om, hvem Gud er og hvad han gør for os. Men han åbenbarer også sandheden om os, også når den sandhed er ubehagelig. Gud ønsker at føre os ud i et liv i frihed og kærlighed. Et liv hvor vi ikke er bundet af syndens magt. Men vejen ud i den frihed begynder med at han åbenbarer for os, hvor vi trænger til at søge tilgivelse, og der hvor vi skal række nogen vores tilgivelse. Dette kan dog virke enormt udfordrende og besværligt, hvilket gør, at det nemmeste er at overhøre Guds ånds hvisken til os omkring de ting, hvor synden stadig har magt over os.

Magnus Malm påpeger, at Gud er tålmodig med os, hvilket betyder, at han stille og roligt minder os om dette igen og igen, men vi kan desværre have en tilbøjelighed til at overhøre denne stemme, og så endda påstå at Gud ikke taler til os. Her gælder det om at være ærlige over for os selv og over for Gud. Når vi oplever, at Gud ikke taler, er det så fordi vi overhører ham? Da Jesus påtalte udfordringerne i farisæernes og de skriftkloges liv, var det nemmere for dem at overhøre Guds hvisken i Jesus, og beskyldte ham for blasfemi. Vi må standse op, og ærligt spørge os selv: Er der en hvisken jeg bevist overhører?

I skriftemålet høres Guds hvisken tydeligt og konkret

Kirken har til alle tider tilbudt skriftemål. En praksis hvor man som troende standser op og specifikt lytter efter, om Gud peger på noget i ens liv. Det er så enormt frisættende at have en praksis, hvor man jævnligt har en aftale med en præst om at søge skriftemål. I dagene op til, spørger man konkret Gud, om der er noget, der skal bekendes i ens liv. I det tilfælde opleves Gud sjældent tavs. Det, man så bliver mindet om, bekendes i fællesskabet med præsten, og han rækker på Jesu vegne tilgivelsen ind i ens liv. Igen bliver Guds frisættende hvisken tydelig.

At være tro i det små

Et andet aspekt af det at overhøre det, Gud faktisk siger, drejer sig om den lille lydighed. Jesus roser i lignelsen om de betroede talenter i Matt 25 sine tjenere for at være tro i det små. Fordi de har været tro i det små, vil han betro dem meget. Jeg kan have den mistanke, at vi en gang i mellem overhører det Gud taler til os om, fordi vi synes, det er for småt og for banalt.

Vi ved, at Gud taler til os om, hvor højt han elsker os, og alt hvad han har gjort for os. Han taler til os om, at vi skal elske vores næste, være gavmilde, være gæstfrie, tilgive dem, der forsynder sig mod os, etc. Og når vi bliver mindet om dette i en prædiken, eller bliver mindet om det, når vi står over for et menneske, der er i nød, da er det fristende at overhøre denne hvisken. Måske i forventning til, at hvis Gud taler til os, vil han noget større med os, noget mere præstige fyldt. Men Jesus kalder os til at være tro i det små, og har vi vist os trofaste i det små, da vil han betro os mere. Jeg er overbevist om at vejen til større fortrolighed med Guds stemme i hverdagen begynder der, hvor vi begynder at være tro i det små.

Til drøftelse

Kender du til udfordringen mere eller mindre bevidst at overhøre Guds hvisken, når den er for besværlig eller går for tæt på?

Hvis du er ærlig over for dig selv, er der noget du bevist overhører for tiden?

Hvis I har frimodighed til at dele det, kan I gøre det. Men ellers kan I tale overordnet om, hvad I kan gøre for at handle i stedet for at overhøre.

Kender du til at bruge skriftemålet? Hvad taler for eller imod?

I oplæg 4 nævnte jeg en praksis omkring at begynde at skrive det ned, som du oplever Gud taler til dig. Er I begyndt på denne praksis, og hvordan virker det for jer? Hvis ikke I er begyndt, hvad skyldes det så?

Tillæg: Lectio Divina

Vælg en tekst (teksten må ikke være for lang) og Find stilhed (sted, krop, åndedræt)

1. Hvad siger teksten?

Læs teksten (gentagne gange, langsomt).

Ignatius af Loyola opfordrer til at bruge den guddommelige fantasi, det vil sige, at man prøver at leve sig ind i den beretning, der læses. Prøv at blive en del af beretningen, og oplev den indefra

2. Hvad siger teksten til MIG?

Fokuser på et enkelt ord, en detalje eller en pointe og tyg drøv på det. Overvej hvad ordet betyder i forhold til dine tanker, længsler, dit arbejde, dit familieliv, din økonomi og så videre. Hvorfor er det lige præcis denne detalje, du falder over?

3. Hvad har jeg brug for at sige til Gud omkring teksten, og det den har vakt i mig?

Tal til Gud og læg det frem, du er blevet mindet om. Brug dine egne ord eller andre bønner og salmer.

4. Hvad siger Gud til mig?

Hvil i Guds nærvær ved at være stille og lad tankerne komme og gå. Spørg Gud, om hvad han vil sige til dig. Er der noget i teksten, der svarer dig, er der noget andet, du bliver mindet om?